

(א) לעיל כו' ג' סט: ד"ה קמ"ל

הגהות הב"ח
(א) גמ' סיפא לגלוי ארישא כ"ל וכן בסמוך: (ב) שם לא זריכא דאע"ג דלמני קי:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט נר מצוה

נח א טושי"ע א"ח ס"י ספ ספיק ד:
נח ב מ"י פ"ב מהל' עירובין הלכה ג
טושי"ע שם ספיק פ:
ג ג מ"י שם הלכה ד
טושי"ע שם ספיק ד:

בעא מיניה אב"י מרבה ב'. לא שמיע ליה זרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו): כשהוא מצטל רשותו אין צריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן וההוא זרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשט ליה דלרצך לצטל דאם כן מאי פריך מזרייתא דבסמוך:

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אהו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות נמה לי. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה: לא זריכא. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר אהו וצטלי לחצריה לא משמרי האי צתרא דמהו דתימא שליחא שזויהו קא משמע לן כיון דלא קנה איהו לאשמועינן לא מלי לאקנויי: אחד שלא עירב כו'. כגון ג' דורין צתור השנים עירבו והשלישי לא עירב מצטל לאחד מן המערבין ומותר דהאי צהדי חצריה עירב אלמא אין צריך לצטל אלמא לאחד דכולהו הוה כחד: ושנים שלא עירבו נוטלין רשותן לשנים. הדרים עמיהן ועירבו או ליחיד שלישי הדר עמיהן ולא עירב לא הוה ולא הן: אבל אין אחד שעירב. עם אחד נותן רשותו ליחיד שלישי שדר עמיהן ולא עירב דכי צטיל ליה איהו רשותיה אכתי איכא חצריה דאסר עליה: לשנים שלא עירבו. כדלמרינן לעיל [סח:]: שנים אין נוטלין רשות: דהוה ומיהו.

רבנו חננאל

והא מיפריש הכי (א) בחיצונה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא ינשתי ליה, קמ"ל. [דאן שנים שלא עירבו נותנים רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אב"י מרבה חמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתיהבי אחו שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, היכי דמי, אי ליכא אחורני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב, אלא פשיטא דאיכא אחרינא ועירב בהדיה ובתו הכי מת. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיה מתין והשתא ליכא אחרינא בהדי אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [רבא] מידי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תרע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאן] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אב"י מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) [שנים]. ואקשינן אי הכי ליחיד לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחריני בהדיה ואפי' הכי בחד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמעתינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונדרה אב"י בקושיא. פ"י למה מתניתא פיסקא פיסקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב בחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(פ) כ' נכרייתא לקמן דף ט'.

הכא במאי עסקינן דהוה רבנא פירש רש"י דעל כרחק דרבה צשיירא שחנתה צצקעה והקיפיה חצר ונטו צה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דאי צתור ממש איכא יורשין וכיון דאילו הוה אצוהון קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וצתנס דחק דאין היורש אוסר אלמא א"כ הולך לדור שם דלעיל צ"מ שהוליאוהו (דף טו). פסקינן כר"ש דתנן לקמן פרק כ"ד משתמטין (דף פו). ר"ש אומר אפי' הניח את צימו והלך לשנות אלל צמו צאוהו העיר אינו אוסר כשכר הסיח מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמחר כשהלך לשנות צעיר אחרת א' נמי ואלח ישראל אוסר וקאמרינן נמי לקמן בפירקין (דף עג): צית התנן וצית הצקר וצית העלים וצית האלורות הרי זה אוסר עליו צריך לאוקומי צשיירא שחנתה צצקעה א"י כגון שזה עמנו שעירב הוא יורש: **יורש** מהו שיבטל. צלח עירב האב מיירי כדפי' צקונטי' צלח עירב הא' מני לקמן (עמוד ג') א' מנני חצר שמת והניח רשותו לאחד מן השוק משחשיכה אינו אוסר ואיירי כגון צלח היורש לדור שם צצנת דלס לא כן לא צעי ציטול דהוי כמו צית התנן וצית הצקר דלא אסר כדלמחר רבי יתודה לקמן בפירקין (עג): דלמינו אוסר אלמא מקום דיריה ור"ש דפסיק פרק מי שהוליאוהו (לעיל טו). כוותיה קאמר דלפילו הלך לשנות אלל צמו צאוהו העיר אינו אוסר ומיהו אס' היה היורש דר צאוהו חצר שמת היה אוסר להם צית אצו כשירש צצנת אע"פ שלא צל לדור שם אפילו עירב עם צציוו צצנת צצנת אפילו הכי צעי ציטול ולא מהני עירובן לגבי אותה חצר שירש צצנת

לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגור דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסניהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ליה לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (ט) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב בחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא * אף על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אב"י מרבה חמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהו ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל * צריך לבטל לכל אחד ואחד איתיהבי: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לא אחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרינא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרינא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה ומיהו אי דהוה ומיהו אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומיהו אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואב"י אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאב"י דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומיהו ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (ט) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגור דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסניהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ליה לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (ט) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב בחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מילי כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקמתיהו דעירבו: סודם עירוב. תורת עירוב מן התנוקות הצאים אחרי כן: לאב"י סנה דהוה סיפא. דלא איצטריך דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלמא להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא צריאתנהו לתרבייהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אחצריה: איידי דתנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא הך סיפא דאיכא לא ולעולם רישא צדוהו ומיהו וסיפא צדאיתנהו: הא סו נמה לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דבטיל להו הך כו'. ולעיל פרישא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטריך למיתנייה ולעיל [ד"ה לא זריכא] פרישא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת צצנת ולא ציטל רשותו מהו שיבטל היורש: היכא